

บุญรอด ริมทาง

สุนัขผู้อาภัพกับคนน้ำใจงาม

อภิชาติ สุนทรธา

LANNA DOG WELFARE
www.lannadog.net

บุญรอด रिมทาง

Name: บุญรอด Surname: रिमทาง ชื่อและนามสกุลสุหนัขยากไร้ที่ประสบอุบัติเหตุถูกรถยนต์เฉี่ยวชนซึ่งผมใช้อ้างอิงในการรักษาพยาบาลของโรงพยาบาลสัตว์เล็กมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เช้าวันพุธที่ 23 พฤศจิกายน 2554 เวลาประมาณ 8 โมงเศษ หลังจากเสร็จภารกิจไปส่งบุตรสาวที่โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย ผมเดินทางกลับบ้านพักแถวสันป่าเลียงโดยใช้เส้นทางถนนเชียงใหม่-ลำพูนเช่นเดียวกับทุกวัน แต่วันนี้ไม่เหมือนกับทุกวันที่ผ่านมา เพราะขณะขี่รถจักรยานยนต์ถึงตรงข้ามโรงแรมฮอไลเดย์อินน์ ลังเกตเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังประคองสุนัขซึ่งกำลังร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดแต่ไม่เห็นร่องรอยบาดแผล มีเพียงเลือดออกทางจมูก สอบถามได้ความว่าถูกรถยนต์ชนเกือบชั่วโมงแล้ว จึงหวนนั้นมีรถจักรยานยนต์สายตรวจจราจรผ่านมาผมจึงขอความช่วยเหลือให้แจ้งศูนย์กู้ภัยแห่งหนึ่งเพื่อช่วยนำสุนัขส่งโรงพยาบาล ซึ่งศูนย์กู้ภัยแจ้งว่าติด

ภารกิจอันน้อยนี้ ผมจึงตัดสินใจจะเรียกรถแดงแต่ยังไม่ทันเรียกก็มีคนขับรถสามล้อเครื่องคนหนึ่งอาสาพาสุนัขไปส่ง “หนึ่งหญิง สองชาย ช่วยกันอุ้มสุนัขขึ้นรถสามล้ออย่างทุกลักทุเลเพราะเขาตัวใหญ่และมีทีท่าจะกัดพวกเรา” ผมตัดสินใจจอดรถทิ้งไว้ข้างทางเพื่อนั่งไปกับสุนัขตัวนั้น ไม่มีเสียงไซเรนซ้ซอทาง ไม่มีรถนำ ประมาณ 30 นาทีก็มาถึงโรงพยาบาลสัตว์เล็ก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คนขับสามล้อไม่ยอมเก็บค่าโดยสาร แถมยังนั่งรอเพื่อจะนำผมกลับไปส่งที่ที่จอดรถทิ้งไว้ด้วย เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลรีบนำสุนัขเข้าห้องฉุกเฉิน และขอให้ผมตั้งชื่อเพื่อทำประวัติการรักษา ผมจึงตั้งชื่อให้ว่า “บุญรอด” ด้วยความหวังว่าเขาจะมีชีวิตรอด เป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่ผมมาโรงพยาบาลสัตว์ สัตวแพทย์และเจ้าหน้าที่ให้การดูแลปฐมพยาบาลอย่างรีบด่วนโดยไม่เลือกปฏิบัติว่าเป็นเพียงสุนัขข้างถนน เวลาผ่านไปไม่นานสัตวแพทย์แจ้งว่า “บุญรอด” มีอาการสมองบวมมากต้องให้ยาลดบวม ส่วนอวัยวะอื่นไม่ได้รับการกระทบกระเทือน และรับตัวไว้เพื่อดูอาการ จากนั้นผมได้ไปติดต่อที่ฝ่ายการเงินเพื่อขอทราบค่าใช้จ่าย ซึ่งเจ้าหน้าที่ขอให้วางเงินมัดจำเบื้องต้น

ไว้จำนวน 2,000 บาท ผมมีเงินติดตัวเพียงเล็กน้อยไม่พอชำระตามที่เจ้าหน้าที่แจ้ง ขณะนั้นคิดว่าจะทำอย่างไรดี จู่ๆก็มีผู้ใจบุญหลายท่านซึ่งนำสัตว์เลี้ยงมารักษาได้ช่วยกันลงขันจนครบตามจำนวน น้ำตาผมไหลโดยไม่รู้ตัว ไม่คิดว่าจะมีคนจิตใจประเสริฐในภาวะปัจจุบันเช่นนี้ วันรุ่งขึ้นผมไปเยี่ยมคุณอาการ “บุญรอด” เริ่มได้สติดีขึ้นเล็กน้อย แต่สัตวแพทย์แจ้งว่าโชคไม่ค่อยดีเพราะบุญรอดมีอาการโรคมดลูกอักเสบติดตัวมาด้วยจำเป็นต้องรีบผ่าตัด มิฉะนั้นจะเป็นอันตรายถึงชีวิต แต่ต้องรอดอาการสมองบวมอีกระยะเพื่อความปลอดภัยขณะผ่าตัด รวมทั้งมีระดับเกล็ดเม็ดเลือดขาวอยู่ในเกณฑ์สูงด้วย ผมไปเยี่ยมอาการบุญรอดทุกวัน พบว่าอาการทั่วไปดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งวันอังคารที่ 29 พฤศจิกายน ผมไปถึงโรงพยาบาลประมาณ 13.00 น. ตั้งใจจะไปถามสัตวแพทย์ว่าจะผ่าตัดมดลูกให้บุญรอดเมื่อไร แต่เมื่อพบสัตวแพทย์กลับได้รับแจ้งว่า “บุญรอด” เสียชีวิตก่อนผมไปถึงโรงพยาบาลเพียงไม่กี่นาที เนื่องจากเกิดอาการชักเฉียบพลันและสิ้นลมทันที สาเหตุน่าจะเป็นผลจากอาการบาดเจ็บที่ถูกรถชนเพราะสมองได้รับการกระทบกระเทือนมาก ผมตั้งสติสั๊กพักและ

ขอเข้าไปดูศพพร้อมบอกลาบุญรอด กลับออกมาติดต่อกับฝ่ายการเงินเพื่อขอให้ช่วยจัดการศพให้ด้วยเพราะที่พักของผมเป็นบ้านเช่าไม่สะดวกที่จะดำเนินการ เจ้าหน้าที่แจ้งว่ามีค่าใช้จ่ายการรักษาเพิ่มเติมและค่าจัดการศพ ผมจึงได้นำเงินของผู้ใจบุญที่ฝากไว้เป็นค่าใช้จ่ายอีกจำนวนหนึ่งชำระค่าใช้จ่ายได้เพียงบางส่วนเท่านั้น ส่วนที่เหลือได้แจ้งเจ้าหน้าที่เพื่อขอผ่อนชำระให้ภายหลัง ซึ่งเจ้าหน้าที่แจ้งว่าจะนำเรื่องเสนอกองทุนช่วยเหลือสัตว์ยากไร้ในสมเด็จพระที่นั่งฯ เพื่อพิจารณาอนุมัติให้การช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในส่วนที่ค้างชำระต่อไป

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับ “บุญรอด” สุนัขยากไร้ไม่ปรากฏเจ้าของผู้เลี้ยงครั้งนี้ ผมได้ทบทวนเรื่องราวแล้วยังรู้สึกสะเทือนใจกับเหตุการณ์ และเห็นว่าสังคมไทยมีคนชอบนำสัตว์ประเภทสุนัขหรือแมวมาเลี้ยงกันเป็นจำนวนมาก ด้วยเพราะตอนเขายังเล็กดูน่ารัก แต่พอเขาเหล่านั้นเติบโตขึ้นกลับปล่อยปละละเลยไม่เลี้ยงดูและรักษาเยียวยาเมื่อเจ็บป่วยหรือปล่อยให้เขาเร่ร่อนอยู่นอกบ้านจนเป็นปัญหาหนึ่งของสังคมโดยรวม

หากบ้านเมืองของเรามีมาตรการเข้มงวดในการนำ
สัตว์มาเลี้ยง โดยผู้เลี้ยงควรต้องมีความรักสัตว์นั้นอย่าง
แท้จริง “บุญรอด” คงเป็นรายชื่อสุดท้ายของความน่าสลดใจ!!!!
หลับให้สบายนะ “บุญรอด”

อภิชาติ สุหนตรา

สังคมไทยมีคนชอบนำสัตว์ประเภทสุนัขหรือแมวมาเลี้ยงกันเป็นจำนวนมากด้วยเพราะตอนเขายังเล็กดูน่ารัก แต่พอเขาเหล่านั้นเติบโตขึ้นกลับปล่อยปละละเลย ไม่เลี้ยงดูและรักษาเยียวยาเมื่อเจ็บป่วยหรือปล่อยยให้เขาเร่ร่อนอยู่นอกบ้านจนเป็นปัญหาหนึ่งของสังคมโดยรวม หากบ้านเมืองของเรามีมาตรการเข้มงวดในการนำสัตว์มาเลี้ยง โดยผู้เลี้ยงควรต้องมีความรักสัตว์นั้นอย่างแท้จริง “บุญรอด” คงเป็นรายสุดท้ายของความน่าสลดใจ!!!!

อภิชาติ สุนทรา

